

**Sygnatura akt VI Ka 650/14**

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **5 grudnia 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Trzeja-Wagner

Sędziowie SSO Kazimierz Cieślikowski

SSR del. Małgorzata Peteja-Żak (spr.)

Protokolant Sylwia Sitarz

przy udziale Krystyny Marchewki

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2014 r.

sprawy **D. H.** ur. (...) w B.

syna S. i R.

oskarżonego z art. 177§1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżyciela publicznego i oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 25 kwietnia 2014 r. sygnatura akt IX K 1798/13

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w punkcie 2 jako podstawę warunkowego zawieszenia wykonania kary wobec oskarżonego wskazuje art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk,

- w punkcie 5 jako podstawę orzeczenia środka karnego wskazuje art. 42 § 1 kk skracając okres zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do 1 (jednego) roku,

- na mocy art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 30.06.2013r. do dnia 29.04.2014r.,

- uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 4,

- wskazuje, iż beneficjentem środka karnego orzeczonego w punkcie 6 jest B. S. (1);

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej B. S. (1) kwotę 420 zł (czterysta dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu wydatków poniesionych na ustanowienie pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 650/14

## UZASADNIENIE WYROKU

**z dnia 5 grudnia 2014r.**

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2014r., w sprawie o sygn. IX K 1798/13, uznał oskarżonego D. H. za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 30 czerwca 2013r. w G. na skrzyżowaniu ulic (...) naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i spowodował wypadek drogowy w ten sposób, że kierując samochodem marki B. o nr rej. (...) i jadąc w kierunku DK (...), nie zastosował się do znaku STOP, wjechał bez zatrzymania na skrzyżowanie i doprowadził do zderzenia z prawidłowo jadącym w kierunku centrum drogą z pierwszeństwem przejazdu samochodem marki N. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez M. S., a w wyniku zderzenia pasażerki samochodu N. B. S. (1) doznała obrażeń ciała w postaci skręcenia odcinka C kręgosłupa, stłuczenia głowy okolicy potylicznej, złamania bez przemieszczenia trzonu łopatki lewej, naruszające prawidłowe czynności jej organizmu na okres powyżej siedmiu dni, a W. S. doznała obrażeń ciała do siedmiu dni, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 177 § 1 kk i za ten czyn na mocy art. 177 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 2 kk warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat.

Nadto wymierzył oskarżonemu na mocy art. 71 § 1 kk karę grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych.

Po myśli art. 42 § 2 kk orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

Na mocy art. 73 § 2 kk oddano oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, a na mocy art. 46 § 1 kk orzeczono wobec niego zadośćuczynienie za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej B. S. (2) kwoty 1.000 złotych.

Na mocy art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwotę 360 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa, obciążając nimi Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżony został przez Prokuratora Rejonowego oraz osobiście przez oskarżonego.

W apelacji Prokuratora, która wpłynęła jako pierwsza, zaskarżono wyrok na korzyść oskarżonego, w części dotyczącej rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary orzeczonej wobec oskarżonego oraz o oddaniu go pod dozór kuratora sądowego.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono:

1. obrazę przepisu prawa materialnego, a to art. 70 § 1 pkt 1 kk poprzez niesłuszne niezastosowanie w/w przepisu, polegającą na tym, iż Sąd Rejonowy warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary 6 miesięcy pozbawienia wolności na okres próby 3 lat na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 2 kk, podczas gdy we wskazanym wypadku powinien był to zrobić na zasadzie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk, co wynika z faktu, że oskarżony nie jest ani sprawcą młodocianym, ani też nie popełnił zarzuconego mu czynu w warunkach recydywy określonych w art. 64 § 2 kk;

2. obrazę przepisu prawa materialnego, a to art. 73 § 1 kk poprzez niesłuszne niezastosowanie w/w przepisu, polegającą na tym, iż Sąd Rejonowy orzekając warunkowe zawieszenie kary wobec oskarżonego 6 miesięcy pozbawienia wolności

na okres próby 3 lat, oddał go pod dozór kuratora na podstawie art. 73 § 2 kk, podczas gdy we wskazanym wypadku powinien był to zrobić na zasadzie art. 73 § 1 kk, co wynika z faktu, że oskarżony nie jest ani sprawcą młodocianym, ani też nie popełnił zarzucanego mu czynu w warunkach recydywy określonych w art. 64 § 2 kk.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o zmianę pkt 2 i 4 zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie podstawy warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary 6 miesięcy pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 lata na podstawie przepisów art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk oraz przyjęcie art. 73 § 1 kk jako podstawy oddania oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Na rozprawie oskarżyciel publiczny nadto wniósł o zmianę podstawy prawnej orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów na przepis art. 42 § 1 kk.

Oskarżony w swoim środku odwoławczym zaskarżył wyrok w zakresie kary i środków karnych, zarzucając mu:

1. naruszenie art. 42 § 2 kk poprzez bezzasadne uznanie, iż w niniejszej sprawie zachodzi obligatoryjna konieczność zastosowania wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, podczas gdy w chwili zdarzenia oskarżony był trzeźwy, nie był pod wpływem środków odurzających, jak też nie zbiegł z miejsca zdarzenia;
2. naruszenie art. 63 § 2 kk poprzez niezaliczenie oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego okresu faktycznego zatrzymania prawa jazdy w okresie od 30 czerwca 2013r. do dnia 29 kwietnia 2014r.;
3. naruszenie art. 70 § 2 kk jako wskazanej podstawy zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności w sytuacji, gdy oskarżony w chwili zdarzenia nie był młodocianym, albowiem 21 lat ukończył on w dniu 29 kwietnia 2013r.;
4. naruszenie art. 73 § 2 kk jako obligatoryjnej podstawy oddania oskarżonego pod dozór kuratora, podczas gdy przepis ten nie ma zastosowania do oskarżonego, albowiem oskarżony w chwili zdarzenia nie był młodocianym, albowiem 21 lat ukończył on w dniu 29 kwietnia 2013r.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o:

1. nieorzeczenie wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, jak i nieorzeczenie o zakazie prowadzenia pojazdów samochodowych w ruchu lądowym, ewentualnie orzeczenie o zakazie prowadzenia pojazdów samochodowych w ruchu lądowym w maksymalnym wymiarze 1 roku;
2. zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 2 lat tytułem próby i powołanie w tym zakresie jako podstawy prawnej art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk;
3. nieoddawanie oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora;
4. na wypadek orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów samochodowych w ruchu lądowym o zaliczenie w oparciu o treść art. 63 § 2 kk okresu faktycznego zatrzymania prawa jazdy od dnia 30 czerwca 2013r. do dnia 29 kwietnia 2014r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje zasługiwały na uwzględnienie w ten sposób, iż w następstwie ich wywiedzenia konieczna stała się zmiana zaskarżonego wyroku. Wniesione środki odwoławcze nie kwestionowały w żadnej mierze poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych, stąd należy podkreślić, iż Sąd ten dokładnie przeprowadził postępowanie dowodowe, w trakcie którego przedsięwziął niezbędne i odpowiednie czynności celem wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności w sprawie. Zgromadzone dowody poddał wnikliwej analizie, a w motywach zaskarżonego orzeczenia ustosunkował się do każdego z przeprowadzonych dowodów. Wyjaśnił, którym dowodom dał wiarę i dlaczego, a także które okoliczności sprawy można na ich podstawie uznać za udowodnione. Przedstawiona przez Sąd I instancji analiza dowodów w pełni zasługiwała na uwzględnienie. Była ona spójna i uwzględniała zasady doświadczenia życiowego, w tym

zawodowego. Zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego odpowiadała prawidłowości logicznego rozumowania, nadto analiza ta nie wykraczała poza ramy swobodnej oceny dowodów. Sąd I instancji w sposób poprawny zastosował również przepisy prawa materialnego, dokonując prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu i w konsekwencji prawidłowo przypisał oskarżonemu popełnienie przestępstwa wyczerpującego znamiona typu czynu zabronionego z art. 177 § 1 kk.

Przechodząc do ustosunkowania się do podniesionych przez obu skarżących zarzutów obrazy prawa materialnego poprzez niesłuszne niezastosowanie w wyroku odpowiednio przepisów art. 70 § 1 pkt 1 kk, gdy chodzi o podstawę prawną warunkowego zawieszenia wykonania kary wobec oskarżonego i art. 73 § 1 kk, gdy idzie o podstawę prawną oddania go pod dozór kuratora w okresie próby, jest oczywistym, że zarzuty te były słuszne i zasługiwały na akceptację. Mają zatem rację obaj skarżący, że Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy prawa materialnego, która polega na wadliwym jego zastosowaniu w orzeczeniu opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych.

Zgodnie z treścią art. 70 § 1 pkt 1 kk zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności następuje na okres próby, który biegnie od uprawomocnienia się orzeczenia i wynosi od 2 do 5 lat - w wypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, natomiast po myśli § 2 tegoż przepisu w wypadku zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec sprawcy młodocianego lub określonego w art. 64 § 2, okres próby wynosi od 3 do 5 lat.

Zgodnie natomiast z treścią art. 73 § 1 kk zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności, sąd może w okresie próby oddać skazanego pod dozór kuratora lub osoby godnej zaufania, stowarzyszenia, instytucji albo organizacji społecznej, do której działalności należy troska o wychowanie, zapobieganie demoralizacji lub pomoc skazanym, po myśli zaś § 2 tegoż przepisu dozór jest obowiązkowy wobec młodocianego sprawcy przestępstwa umyślnego, sprawcy określonego w art. 64 § 2 kk, a także wobec sprawcy przestępstwa popełnionego w związku z zaburzeniami preferencji seksualnych.

Niewątpliwie oskarżony D. H. w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu miał ukończone 21 lat; nie był zatem sprawcą młodocianym w rozumieniu art. 115 § 10 kk. Nadto nie przypisano mu działania w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 2 kk, ani też czynu popełnionego w związku z zaburzeniami preferencji seksualnych.

Wskazanie zatem w pkt 2 zaskarżonego wyroku przepisu art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 2 kk jako podstawy zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na określony okres próby, stanowiło obrazę prawa materialnego i skutkować musiało zmianą zaskarżonego wyroku w tym zakresie, stąd w pkt 2 wyroku jako podstawę warunkowego zawieszenia wykonania kary wobec oskarżonego wskazano art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk. Nadto podnoszona trafnie przez skarżących obraza przepisu art. 73 § 2 kk skutkować musiała uchynieniem pkt 4 zaskarżonego rozstrzygnięcia, w ocenie Sądu odwoławczego bowiem nie tylko nie zachodziły wskazane przez apelujących przesłanki do zastosowania instytucji dozoru kuratora obligatoryjne (wszak poza niekwestionowanym faktem, że oskarżony nie zalicza się do żadnej z kategorii osób, o których mowa w art. 73 § 2 kk, nie przypisano mu także i popełnienia przestępstwa umyślnego), ale również i podstawy fakultatywnego oddania oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora w oparciu o postulowany przez Prokuratora przepis art. 73 § 1 kk. Należy zgodzić się z oskarżonym, iż przypisany mu czyn był incydentalnym zdarzeniem w jego życiu, a on sam – jako osoba dotychczas niekarana - nie jest osobą zdemoralizowaną, której potrzebna jest stała kontrola przebiegu okresu próby, w tym i wykonywania przez niego nałożonych przez Sąd orzekający obowiązków. Postawa oskarżonego prezentowana w toku procesu, jego przyznanie się do winy, wyrażenie szczerego żalu i skruchy poczytane zostały słusznie na korzyść oskarżonego, wobec którego należało wysnuć pozytywną prognozę kryminologiczno – społeczną, a co za tym idzie, odpowiednie oddziaływanie wychowawcze i zapobiegawcze, zwłaszcza przed powrotem oskarżonego na drogę przestępstwa, będzie pełniła orzeczoną przez Sąd meriti kara zasadnicza z warunkowym jej zawieszeniem wykonania.

Nadto należy podkreślić, iż Sąd Rejonowy właściwie ustalił stopień zawinienia oskarżonego i wymierzył mu kary adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, według swojego uznania i w granicach przewidzianych przez ustawę. W pisemnych motywach uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób obszerny i szczegółowy uwzględnił całokształt okoliczności mający wpływ na wymiar kary, biorąc pod uwagę wszystkie dyrektywy jej

orzekania. Kary wymierzone oskarżonemu zatem w sposób należyty spełniają swe cele zapobiegawcze i wychowawcze, wypełniając wymogi prewencji ogólnej i w zakresie społecznego oddziaływania.

Sąd meriti prawidłowo ustalił, że stopień społecznej szkodliwości czynu nie był niski, czemu dał czytelny wyraz w rozważaniach zawartych w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Oskarżony co prawda nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, następstwem tego jednak były dotkliwe obrażenia ciała u pokrzywdzonej, skutkujące koniecznością odbycia przez nią odpowiednio długiej rehabilitacji.

Sąd Rejonowy wszystkie okoliczności wpływające na wymiar kary wziął pod wnikliwą uwagę, o czym świadczą wywody zawarte w motywach pisemnych zaskarżonego wyroku. Uwzględnił więc także jako okoliczność łagodzącą dotychczasową niekaralność oskarżonego, charakter przypisanego przestępstwa oraz postawę w toku procesu.

Zasadnie też przyjął, że można wobec oskarżonego przyjąć pozytywną prognozę co do jego zgodnego z prawem zachowania w przyszłości. Oskarżony jest dotychczas osobą niekaraną, a ocena właściwości i warunków osobistych oskarżonego, mająca znaczenie dla oceny, czy zasadne w sprawie pozostawać będzie orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, skłoniła Sąd odwoławczy do wniosku, że wystarczającą wobec oskarżonego karą pozostanie kara pozbawienia wolności orzeczona z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby 3 lat. Sąd uznał zatem, podobnie jak Sąd meriti, że wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w takiej formie pozostanie wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary. Cele prewencji indywidualnej bez wątpienia spełnione zostaną przez orzeczenie takiej kary, w szczególności zaś tak wymierzona kara zapobiec powinna powrotowi oskarżonego do przestępstwa. Możliwość wykonania w okresie próby warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy powinna skutecznie odwieść oskarżonego od popełniania kolejnych przestępstw. Popełnienie przez oskarżonego przestępstwa przypisanego jego osobie wyrokiem w niniejszej sprawie nie uzasadnia przy tym uznania, że wyłącznie kara pozbawienia wolności orzeczona bez warunkowego zawieszenia jej wykonania stanowić będzie karę właściwą, a przy tym nie naruszy ona zasady ultima ratio kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia, określonej w art. 58 § 1 kk. Przypisane oskarżonemu przestępstwo, choć trafnie zauważył Sąd obciążające okoliczności dla oskarżonego, nie pozostaje jednak czynem o tak dużej społecznej szkodliwości, by uznać oskarżonego za osobę szczególnie zdemoralizowaną tak, by tylko kara wykonana w warunkach izolacji spełniła wobec oskarżonego cele kary. Te wszystkie okoliczności miał na uwadze Sąd I instancji i należyte je wyeksponował. Właśnie kara w orzeczonej wysokości winna wpływać prewencyjnie, kształtując świadomość prawną społeczeństwa.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ocenił również możliwości finansowe oskarżonego przy uwzględnieniu jego dochodów i sytuacji osobistej, a te prawidłowo determinowały ustaloną na poziomie najniższym - 10 złotych wysokość jednej stawki dziennej, orzeczonej w związku z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności kary grzywny.

Równocześnie słuszne okazały się obie apelacje w części, w której kwestionują nieprawidłowe wskazanie jako podstawy prawnej orzeczenia w jego pkt 5 środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przepisu art. 42 § 2 kk. Zgodnie z tym przepisem Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa wymienionego w § 1 był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia określonego w art. 173, 174 lub 177. Po myśli natomiast § 1 tegoż przepisu Sąd może orzec zakaz prowadzenia pojazdów określonego rodzaju w razie skazania osoby uczestniczącej w ruchu za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, w szczególności jeżeli z okoliczności popełnionego przestępstwa wynika, że prowadzenie pojazdu przez tę osobę zagraża bezpieczeństwu w komunikacji. Jest więc oczywistym w realiach niniejszej sprawy, że zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych mógł być orzeczony jedynie w oparciu o przepis art. 42 § 1 kk. Ma rację oskarżony, gdy wywodzi w uzasadnieniu swojej apelacji, iż rozważania Sądu I instancji dot. młodych, niedoświadczonych kierowców zasiadających za kierownicą szybkich samochodów, na skutek niezachowania należytej ostrożności bądź też chęci zaimponowania kolegom nie przestrzegających podstawowych zasad ruchu drogowego, ma się nijak do ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, to jednak okoliczności popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu, zwłaszcza zaś naruszenie na skutek niezachowania

przez niego szczególnej ostrożności podstawowej zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, uzasadniało orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Słusznie Sąd orzekający zwrócił uwagę właśnie na okoliczności, w których doszło do feralnego wypadku komunikacyjnego; wszak to na skutek niezastosowania się przez oskarżonego do znaku „B-20”, zakazującego wjazdu na skrzyżowanie bez zatrzymania się przed drogą z pierwszeństwem przejazdu i zobowiązującego do ustąpienia pierwszeństwa kierującym poruszającym się tą drogą, doszło do zderzenia się obu pojazdów, w następstwie czego pokrzywdzona doznała określonych obrażeń ciała. Tylko na skutek zatem nie dość uważnej obserwacji przedpola jazdy i niezachowania przez oskarżonego wymaganej, wzmożonej ostrożności przy dojeździe do skrzyżowania, a tym samym i niezachowania odpowiedniej prędkości, warunkującej możliwość zatrzymania pojazdu przed oznaczonym prawidłowo skrzyżowaniem, doszło do wypadku. Trzeba przypomnieć, iż w myśl definicji ustawowej, zawartej w art. 2 pkt 22 ustawy Prawo o ruchu drogowym, szczególna ostrożność, o której mowa m. in. w art. 25 ust. 1, to ostrożność polegająca na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze, w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie. Orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych było w przedmiotowej sprawie fakultatywne. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, Sąd I instancji rozważając tę możliwość doszedł do przekonania, że takie orzeczenie jest konieczne i wskazane wobec oskarżonego, zważywszy zwłaszcza na funkcję prewencyjną tego środka karnego. Jak podkreśla SN, z zachowania sprawcy powinien wynikać wniosek, że lekceważy on zasady ostrożności i bezpieczeństwa innych uczestników ruchu, przez co stwarza zagrożenie w komunikacji (por. wyrok SN z dnia 10 X 1988r., V KRN 217/88, OSNPG 1989, nr 4, poz. 5). Oskarżony kierując pojazdem mechanicznym wjechał na ruchliwe skrzyżowanie, w środku dnia, nie obserwując w należyty sposób drogi. Lekceważąc innych uczestników ruchu drogowego i wymuszając pierwszeństwo przejazdu, zajeżdżał drogę pojazdowi kierowanemu przez męża pokrzywdzonej, pomimo, iż sam poruszał się drogą podporządkowaną, o czym informował stosowny znak zakazu, umieszczony w rejonie skrzyżowania, w następstwie czego doszło do feralnego wypadku, w którym obrażenia ciała odniosła B. S. (1). Takie postępowanie oskarżonego wskazuje, iż stwarza on istotne zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego i przemawia za czasowym pozbawieniem go uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi. Sąd Okręgowy mając powyższe na uwadze, podziela stanowisko Sądu I instancji, że w przypadku oskarżonego, w realiach niniejszej sprawy, orzeczenie tegoż zakazu jest konieczne, ale i wystarczające jedynie na okres jednego roku. Orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na taki okres, możliwie najkrótszy, wpłynie nie tylko prewencyjnie, ale i wychowawczo na oskarżonego, zmuszając go do przestrzegania zasad bezpieczeństwa w przyszłości, a równocześnie wzbudzając przekonanie wszystkich uczestników ruchu o potrzebie bezwzględного podporządkowania się ustanowionym zasadom ruchu (por. wyrok SN z dnia 24 IV 1982r., V KRN 106/82, OSNPG 1982/8/108). Mając powyższe na uwadze, Sąd odwoławczy w pkt 5 zmienił zaskarżony wyrok, wskazując jako podstawę orzeczenia omawianego środka karnego przepis art. 42 § 1 kk i skracając okres tego zakazu do jednego roku. Równocześnie po myśli art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 30 czerwca 2013r. (a więc dnia zdarzenia, kiedy to odebrano oskarżonemu dokument prawa jazdy) do dnia 29 kwietnia 2014r. (kiedy oskarżony faktycznie odebrał prawo jazdy w Starostwie Powiatowym w K. – k. 136).

Nadto w pkt 6 wyroku wskazano jako beneficjenta środka karnego w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę orzeczonego na rzecz pokrzywdzonej B. S. (1), z uwagi na oczywistą omyłkę w pisowni tego nazwiska.

Mając to wszystko na uwadze, orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku, w pozostałym zakresie utrzymując w mocy zaskarżony wyrok.

Nadto zasądzono od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej B. S. (1) kwotę 420 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez nią na ustanowienie pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym, który reprezentował ją na rozprawie odwoławczej w dniu 14 października 2014r. oraz zwolniono oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, wydatkami obciążając Skarb Państwa.